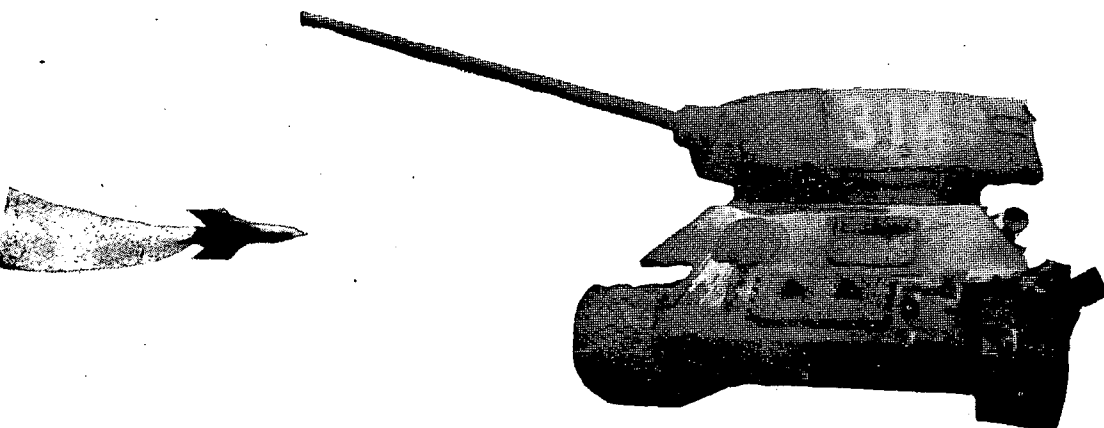

מות יומת הטנק!

הטיל „SS-10” - תפעולו וארגון יחידותיו

קול-לויט. ו. פ. נאציאי

הוא מצויד במרעס-בטיסי שפעולתו מידית, ומוטס במהירות בת 280 ק"מ לשעה על-ידי מנוע-דלק-מוצק דו-שלבי. הודות למידה מבוטלת של הדף-גזים אחורי ורשף, וכן למערכת-ניהוג המופעלת מרחוק, הטיל הוא כמעט בלתי פגיע לפעולות-הנגד של האויב. דחפים חשמליים, הנובעים ממוט-בקרה אחד ויחיד, משודרים אל הטיל בעת מעופו באמצעות חוט-מתכת המשתחרר מסלילים הנמצאים בתוך הטיל גופו. מערכת-הניהוג הוכחה כמשביעה-רצון ופועלת בהצלחה אפילו בתנאי-שימוש בלתי-רגילים. ברם, הנסיון שנרכש בתפעול הטנקי של הטיל מלמד כי שתי מערכות-הניהוג במקום אחת, בכל כיתה, תגדלנה את גמישות התפעול. כשיש לה שתי מערכות, יכולה הכיתה לפעול משני מקרי מות נבדלים, ואף להפעיל בעת-רבעונה אחת הן טיל המוצב על הרכב והן טיל המוצב על הקרקע.

הטוח המירבי של הטיל, מכ"ה-שיגור ועד נקודת-הפגיעה, הוא 1600 מטרים. הטוח המזערי

„מחלקת נשק-הסער", המהווה חלק מן הפלוגה-המסייעת של „קבוצת-הקרב" היא יחידת-היסוד הטקטית בדיביזיות הרגלים האמריקאית החדשה. יש בה משום צעד נוסף בפיתוח הנמשך והולך של היכולת הנגד-טנקית של הרגלים. הואיל והיא בעלת אמצעי-תובלה משלה עצמה, וכוחה רב בצידוד-קשר, אין המחלקה הזאת מצריכה אלא תפעול נכון והבנה נכונה של האפשרויות הגלומות בה, ואזי תספק למפקד (של „קבוצת-הקרב") תוספת חשובה של עצמת-אש נגד-טנקית.

הנשק הנוכחי של המחלקה, ה-„SS-10", הנו יחיד ומיוחד במינו במשפחת כלי-הנשק של הרגלים. הצרפתים המציאו אותו בשנת 1945 ופיתחוהו עד שהיה לתכליתי. בשנת 1956. בשנת 1958 נוסה ה-„SS-10" ביחידות צבא ארה"ב והוכנס לשימוש בחיל-הרגלים שלו.

נשק זה, הקל-יחסית במשקלו (הטיל כשלעצמו מו משקלו 15 ק"ג; ומשקלו של כן-השיגור 6.5 ק"ג) עשוי להביס כל שריון הידוע כיום.

שלהן ליד עמדות השיגור, ואילו הן־עצמן נעות לעורף, כדי להצטייד בתחמושת נוספת. במקרה שרכב־השיגור מחליף עמדותיו, ניתן להשתמש בהן ארעית לגרירת הגרורים.

מאחר שהמחלקה נאלצה לסמוך בעיקר על סיוריהן של יחידות אחרות, צויידה היא כהלכה באמצעי קשר. יש בה שבעה מכשירי־קשר AN/PRC-10 אורגניים; מכשירים אלה מאפשרים למפקד המחלקה, לסמל המחלקה ולכיתות לפעול ברשת־הקשר המחלקתית מלבד מכשירי־קשר AN/GRC-18, השייך לרשת־הקשר המנהלית של "קבוצת־הקרב". סופקו למחלקה אמצעים להתקנת קשר קוי, אולם הניידות שהיא מטבע־בריתה של המחלקה, מצמצמת את השימוש בקשר כזה. מכל מקום, אם הזמן מאפשר זאת, יונה קו טלפון על־ידי קווי "קבוצת־הקרב" אל מוצב־הפיקוד של המחלקה; אם המחלקה פוצלה והכיתות יסופחו ליחידות שונות של "קבוצת־הקרב", יוכנסו הכיתות למערכת־הקשר־הקוי של היחידות המסתייעות. הגזרות הרחבות והמספר הרב של דרכי־הגישה לטנקים האופייניים כרגיל למערך הגנה, מכתיבים את סיפוחן של כיתות מחלקת הטי"ל ליחידות "קבוצת־הקרב". בין אם המחלקה מופעלת לרוחב הגזרה ובין אם היא מופעלת

שבו עוד ניתן להנחות בהצלחה את הטיל למטרה הוא 450 מטרים — והוא מותנה במשך ההגבה של הנווט; על הנווט להשתלט על מעוף הטיל, להביאו לקו נווט־מטרה, ואז — לכונו אל תוך המטרה. בטוחים הפחותים מ־800 מטרים יכול כרגיל הנווט לראות את הטיל ולכוון את מעופו ללא הסתייעות במכשירים אופטיים. את סיכויי־הפגיעה בטוחים העולים על 800 מטרים מגדילה משקפת המורכבת בסמוך לידית הניהוג.

"מחלקת נשק־הסער" מורכבת ממפקדת מחלקה וחמש כיתות שיגור. תובלת המחלקה מכילה שבע משאיות $\frac{1}{4}$ טון וחמש משאיות $\frac{3}{4}$ טון בעלות גרורים. משאיות ה־ $\frac{1}{4}$ טון מוקצות כך: — אחת למפקד המחלקה, אחת לסמל המחלקה, ואחת לכל כיתה מחמש הכיתות. חמש משאיות ה־ $\frac{3}{4}$ טון בעלות הגרורים מוקצות לכיתות. מטען־התחמושת הבסיסי של כל כיתה הוא 25 טילים — והוא מחולק כך: — שלושה טילים נישאים בכני־השיגור שברכב־השיגור של הכיתה, ארבעה־עשר נישאים במשאית בת $\frac{3}{4}$ טון של הכיתה, ושמונה הנותרים — בתובלת "קבוצת־הקרב". משאיות ה־ $\frac{3}{4}$ טון מנוצלות על־ידי סמל המחלקה לצרכי הספקת תחמושת, שהנה מתפקידיו. ברגיל מושארים הגרורים

מחלקת "נשק־הסער" של קבוצת־קרב אמריקאית

בראש: מפקדת המחלקה (המפקד ואלחוטאי־נהג בגיפ בעל הגרור האחד — וסמל המחלקה ואלחוטאי־נהג בשני). מאחריה: חמש הכיתות (כל כיתה בטור עורפי; ובה קלע ועוזר־קלע־נהג בגיפ־השיגור — ומפקד־כיתה, נושא־תחמושת ונושא־תחמושת־נהג במשאית $\frac{3}{4}$ טון).

אימון

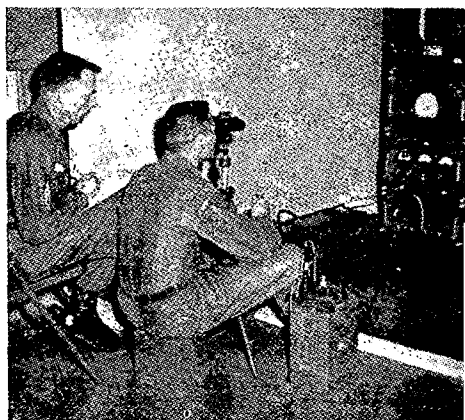
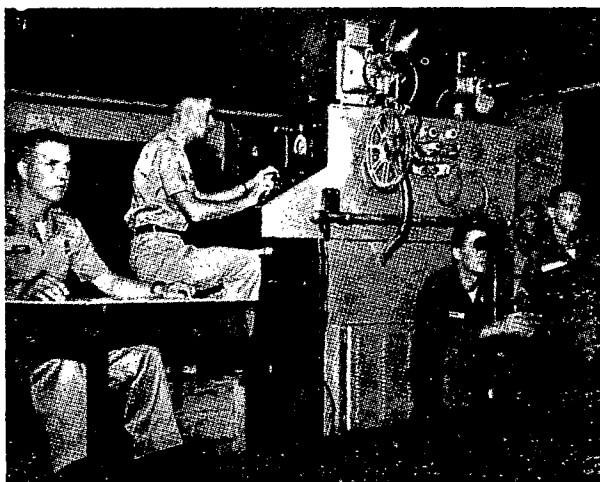
קלעי

טילים

הנכי קורס ל"מומחי-טילים" בבי"ס-לרגלים בצבא-ארה"ב. הסיסמה: "חיל-רגלים עודו יסוד כוחות הקרקע הלוחמים — ומשימתו, כתמיד, לקרב אל האויב ולפגוע בו".

משמאל, למעלה: סוגי ראשי-הטיל — בטבלה ובמפגן (חומר). נפץ-מרסק נ"ט; חומר-נפץ מרסק נ"א; ראש כימי; ראש אימונים). משמאל, למטה: סנא-טיר ("ירי-סינמה") עזר אימון מפתח דיוק, ע"י התנ-סות בירי אל "סרט מטרות"

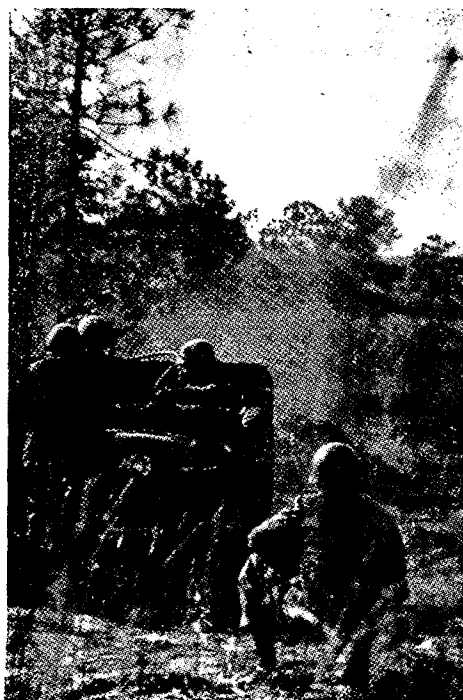
מציאותי תוך שימוש במנגנון הכיוון והשליטה התקין של "SS-10". החניך מנחה נקודה לבנה — המסמלת את האור הנותב שבזנב הטיל — אל המטרה. מימין, למעלה: אבי-זר אחר — וראשוני-יותר — לאותה תכלית, ה"מדמה", ב-אמצעותו מתלמד החניך להנחות בצעדיו הראשונים את ה"אור הנותב" של הטיל, הנע על-פני המסך. מימין, למטה: מערכת אבורי השיגור והנחיה המהווה "שרשרת" אחת עם הטילים, המוצבים בתמונה זו על הקרקע.

מאפשר לחלוטין תפעול-לילה של ה-SS-10. כשאין תאורה מלאכותית תסוג המחלקה לעמדה החדשה, ביחד עם הגוף העיקרי. בנסיגת-יום מסופחת כל אחת מכיתות "נשק-הסער" לכל יחידה בעצמת פלוגה, הנשארת במגע עם האויב; או, כדי להקל על השליטה עליה, ניתן לספח את המחלקה למפקד הכוח המחפה על הנסיגה. בתנועה-לקראת-מגע מוצבת "מחלקת נשק-הסער" כך שניתן יהיה להניעה מיד לחזית, לאגפים או לעורף, עם היוצר המגע, או שעה שהמגע קרוב. אם אין טנקים מסופחים לתגור עה-לקראת-מגע, יש לספח כיתת טילים או כיתות טילים אחדות לאבטחות-האגף.

בקרבות היתקלות, או בהתקפה, נודע ערך רב ליכולתו הכפולה של ה-SS-10. הגם שהראש-הקרבי העיקרי שלו הוא נפיץ/נ"ט בן 105 מ"מ (מספר המילימטרים מציינ את קוטרו של המטען-החלול), מצוי גם ראש-קרבי נפיץ/נ"ט-נ"א (נגד-אדם) בן 85 המ"מ וראש-קרבי כימי בקוטר 114 מ"מ. בטילים אלה ניתן לפעול בתכליתיות כנגד כל מטרת-נקודה:

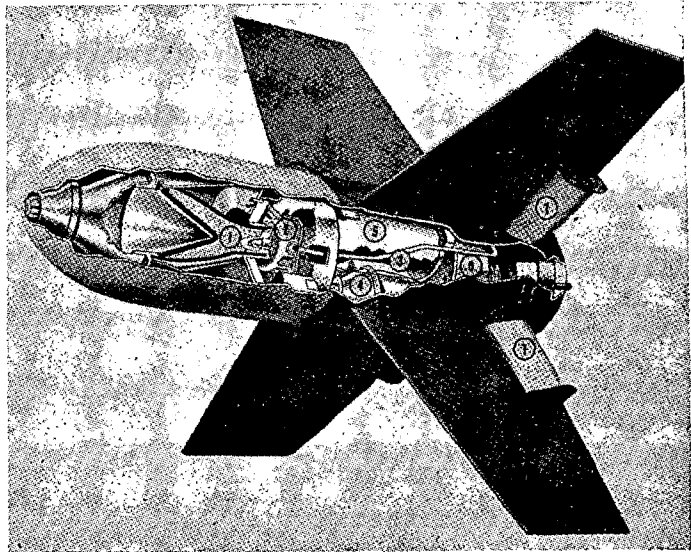
תרגיל יריי המראה לאיזה גובה משוגר הטיל עם ראשית מעופו.

לעומקה, חייבת המשימה שתוקצה לה להיות תוצאת שיקול מדודק של מפקד המחלקה, מטה "קבוצת-הקרב" ומפקדה. מובן כי בבחינת איזוירי-העמדות יש להתחשב במצב בכלל-ו-תו, שבו נכללים: עמדות-הסימה ועמדות מת-עלות ומפצלות; הכיוונים והאיזורים העלולים ביותר לשמש נתיבי-גישה להתקרבות האויב; חדירות משוערות ותכניות להתקפות-נגד. יש להביא בחשבון, כמו כן, גם את העמדות שית-פסו הטנקים (שלנו) הפועלים בגזרת "קבוצת-הקרב".

בהגנה יזומה מסופחות ברגיל כיתות-הטיילים לפלוגות הרובאיות המאיישות את קו מר-צביי-החוץ עד להסגתו של קו מוצבים זה. אז חוזרות הכיתות למערך מוכן מראש, אשר יש למקמו כך שיאפשר שימוש מלא של היכולת לשגר את הטיל כשהנווט נמצא מרוחק ממנו. הודות ליכולת זאת אפשרי לנווט לתפוס עמדה המעניקה תצפית מצויינת, ואילו הטיל ממוקם בעמדה המרוחקת עד ל-100 מטרים. קשר קוי יותקן בין הנווט ובין עוזרו באמצעות שני טלפונים, המנופקים כחלק ממערכת-הניהוג, ומעגל הקשר הטלפוני יוכנס בתוך כבל-הניהוג. כאשר ניתנת לנווט מטרה, הוא מוסר התראה לעוזרו — והלז מפעיל, לפי פקודה, את הטיל ויורה אותו. הנווט, הנמצא במוצב-התצפית שלו, נוטל אז לידיו את השליטה בטיל, ומטיס אותו לתוך המטרה. עמדת-השיגור עשויה, איפוא, להיות מוסתרת לגמרי מעיני תצפית-הקרקע של האויב ואישו, ופעולת-נגד של האויב לגביה תהיה אז קשה עד מאוד ובלתי-מדויקת. עמדת-החליפין לשיגור, שניתן חיש-מהר לעבור אליה ולהתמקם בה, יגדילו את מידת ההגנה הנגד-טנקית של "קבוצת-הקרב". עמדות החלי-פין תיערכנה במגמה להגדיל את ההגנה לעומק, לסייע לעמדות-הסימה ולעמדות-מפצלות ומת-עלות ולהעניק אפשרות נוחה להנחתת התקפת-נגד.

אם "קבוצת-הקרב" נדרשת לערוך נסיגת-לילה, ניתן להשאיר את כל המחלקה, או חלק ממנה, עם הכוחות השומרים על המגע עם האויב, בתנאי שיש להם אמצעי-תאורה. ניסויים הוכיחו כי דיוק הפגיעה, בתנאי תאורה מלא-כותית של פצצות-תאורה או של זרקורים — כשהנווט עוקב אחר הטיל לפי הנוח שבזנבו —

1 — מטען חלול; 2 — מגן
גנון המרעום; 3 — צינור
רית שבאמצעותה מחומש
המרעום $3\frac{1}{2}$ שניות לאחר
הצתת מנוע השיט; 4 —
אחד משני הסלילים מהם
ניתרים תוך-טיסה חוטי-ה-
חיל המוליכים אל מתקן
השיגור; 5 — מנוע-ה-
יוט המקיים את מהירות
החיל במעופו; 6 — מנוע-
מאיץ, אשר מספק את הת-
אוצה ההתחלית; 7 — מד-
פי כיוון אשר מידת תגודור
חיהם משפיעה על כיוון
התעופה של החיל.

לעצמת-האש של „קבוצת-הקרב“. משקלו הקל
של החיל, היכולת להפעילו בריחוק מכו-השי-
גור, והתקשורת המצויינת של המחלקה מהווים,
בצותא, כוח העשוי להמיט מות על הסנק.
עם זאת, ניידותה של המחלקה מוגבלת —
מחמת רכב-השיגור הנוכחי, הגיפ — והדבר
טעון תיקון. אחד הפתרונות המוצעים — רכב
זחלי — היה מגדיל עד מאוד את ניידותה של
המחלקה ואף עולה בקנה אחד עם שאיפתם של
הרגלים למיכון רבי-יותר. וכן, ההצעה להרכיב
את החיל על רכב-אויירי הכרח שתוסיף לזכות
בעיון מדוקדק ובניסוי. כונת דברי היא שאין
לפסוח על שום אפשרות, וכי אסור שיעמוד דבר
למכשול בפני הניצול המלא של האפשרויות
הטמונות בחיל.

עם ה-„SS-10“ נכנסו הרגלים לשדה הטי-
לים — שדה בו יש אפשרויות-יישום מבטי-
חות, כגון החיל „ראד-איי“, „העין האדומה“,
עתה נמצא בניסוי בחיל-החימוש האמריקאי
ה-„SS-11“ שטוחו גדול יותר (3500 מטרים)
וכושר ההשמדה שלו מוגבר. ה-„SS-10“, ה-
„SS-11“ ויורשיהם ההגיוניים מיציגים עצמת-אש
אדירה ובצורה מרוכזת בשביל הרגלים — עצ-
מת-אש אשר תבטיח כי הרגלים ישארו הכוח
המכריע בשדה-הקרב.

מצדיות כלי-נשק צותיים או קבוצות של גיי-
סות. מעמדות שבקו-ההתחלה, או בסמוך אליה,
יכולות הכיתות להשתתף באש המכינה וכן,
משהונחתה ההתקפה, לירות אל „מטרות-מזדמ-
נות“. אם גם יענו כיתות הטילים לבקשותיהן
של היחידות המסתייעות על ידיהן (לירי על
מטרות-נקודה שונות), תשאר משימתן הראשור
נה במעלה ירי נגד-טנקי; ולירי זה תהיה עדי-
פות על כל בקשה לאש שתימסר להן. כאשר
הירי מן העמדות ההתחליות מופסק בגלל כניסת
הגייסות אל קרהאש — או אף לפני כן, אם
ניתנה פקודה כזאת — יעתיקו הכיתות את
עצמן קדימה, כדי לקחת חבל בהתבססות על
היעד, או בהמשכת ההתקפה.

כאשר ההתקפה מתפתחת למרדף, או לניצול
ההצלחה, תופעל „מחלקת נשק-הסער“ במקום
קרמי מאוד, כדי לודא פתיחה באש בהקדם
רב ככל-האפשר על שריון האויב, או על מח-
סומי-דרך — ולצמצם בכך את השפעתם
המשהה של גורמים אלה. ברם, מן ההכרח
לזכור כי גיפ-הטילים אינו סנק, ואסור להש-
תמש בו בתור חוד או לצורך משיכת אש
האויב.

„מחלקת נשק-הסער“ הנה תוספת רבת-ערך